

[Boligministeren]

Det samme med hensyn til byrdefordelingen. Endelig sagde vi: hvor der så skal eksproprieres, som man kan efter saneringsloven, dér tvinger vi kommunerne til at tilbyde det til de lejere, der kommer ind bagefter. Det vil sige, at mens man efter saneringsloven og med de midler, vi har, i virkeligheden kunne gennemføre en vældig kommunal magtkoncentration på ejendomsmarkedet, så er det lige omvendt her. Kommunerne har pligt til at tilbyde det til andelsboliger.

Da vi har fået disse hovedprincipper accepteret af forligspartierne, sker der to ting. Den ene er, at de konservative fremkommer med et alternativt forslag om en tikrone ekstra pr. kvadratmeter, og det andet er, at Kommunernes Landsforning siger til os: vi er bange for, at dette lægger for store byrder på det offentlige, fordi ejendommene forslummer. Vi ser meget gerne, at man gennemfører noget i retning af den konservative plan. Hvad gør regeringen? Finder en mellemproportional og siger: vi tager disse forhøjelser på vedligeholdelsen mod samtidig at få sikkerhed for, at det bruges til vedligeholdelse, mod samtidig at få sikkerhed for, at pengene går ind et bestemt sted, så alle vedligeholdelsesbeløb bruges, og mod samtidig at sige, at så gennemfører vi en forvaltningslov for ejere, der ikke overholder deres forpligtelser. Det er den måde, vi er gået frem på.

Samtidig sker der noget, som egentlig også er ejendommeligt – hr. Wilhjelm dvælede noget ved det – og det er, at man siger, at der ikke er nye ekspropriationsbestemmelser, men alligevel ønsker man at benytte grundlovens § 73. Hvis jeg nu havde været meget »fiffig«, så havde jeg sagt: all right, det klarer vi lovteknisk, vi lader bare saneringslovens ekspropriationsbestemmelser blive stående, og så piller vi alle ekspropriationsbestemmelser ud af det byfornyleslovforslag, vi har her, beholder altså alle de andre bestemmelser. Så kan de ikke indsamle underskrifter, og så har jeg klaret den. Men at lave sådan noget fiddelifut ved lovgivningen ville jeg føle var at drive parlamentariske kamplege ind i lovgivningen. Det kan være galt nok med de dagsordener, vi en gang imellem vedtager for at drille hinanden, og som ikke interesserer nogen som helst uden for huset, men at lave lovgivning på denne måde – nej, så gør vi hellere det, at vi lægger det frem, som det er. Hvis andre så vil bruge grundlo-

ven på den måde, er det deres sag, men vi laver altså intet fiddelifut med lovgivningen, vi lægger det frem og beholder en sammenhængende lov.

Vi har selvfølgelig lyttet til, om der skulle være noget i det, man siger om ekspropriation, men vi har altså meget svært ved at forstå det. Hvis man skulle gå det igennem og sige: hvor kunne der eventuelt være et punkt, så var der noget, jeg ikke helt forstod omkring de indstigningsbestemmelser, som hr. Fogh Rasmussen var inde på, hvor det måske ad omveje kunne ske, at man alligevel tvang folk til et eller andet. Jeg kan kun sige, at det vil jeg da kigge på under den fortsatte udvalgsbehandling og prøve på at se, om jeg kan forstå helt, hvad det er, og om der er nogen muligheder for at fjerne enhver tvivl. Hensigten har ikke været, at vi skulle uddybe ekspropriative bestemmelser. Det har været, at det skulle være de samme bestemmelser, og så i øvrigt at vi skulle give folk en højere grad af frihed til at sige nej, nemlig hvor det ikke kunne genere andre.

Så vil jeg i øvrigt kun om enkeltpunkter sige, at jeg under udvalgsarbejdet også gerne ser på, om man kunne finde en fælles formulering, sådan at man i forbindelse med dette ændringsforslag – det var vist nr. 18 – sagde, at kommunerne fortsat har pligt til at tilbyde lejerne det som andelsboliger, men skulle der være nogen, der ikke blev overtaget, ja, så kunne man altså lave ungdomsboliger dér. Jeg ved ikke, hvordan vi kan finde ud af det, jeg vil gerne snakke om det. Jeg vil også meget gerne snakke om, at man kunne få en redegørelse i stedet. Jeg mener ikke, at man f.eks. skal have en egentlig plan for genhusning, jfr. VS' ændringsforslag nr. 6, men at man kan kigge på det og på de ekspropriative bestemmelser.

Og så lige en bemærkning til fru Kirsten Jacobsen om Grundejernes Investeringsfond, denne centrale fond – nu synes jeg ikke, at udtrykket »centrale fond« lyder så slemt, og man kan jo også sige, at når forslaget kommer fra konservativ side, så er man fristet til at hoppe på – men altså: alt sjov til side her. Hvis vi ser, hvad der var ideen med den, hvorfor Grundejernes Investeringsfond kom ind, så ser vi, at det var, fordi den tikrone oprindelig var stillet som et forslag om en kollektiv ydelse eller som et bidrag til en sådan fælles fond, hvor man så fordelte efter